

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2380/2024
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић, Бранислава Босиљковића и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Вуксановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије- Министарство одбране, Војна пошта 4445, Лесковац чији је заступник Војно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1113/2024 од 24.04.2024. године, у седници већа одржаној 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1113/2024 од 24.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1113/2024 од 24.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 487/22 од 08.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име накнаде штете због кашењења у исплати накнаде трошкова у вези са решавањем стамбеног питања за временски период од 01.04.2011. године до 06.09.2017. године, укупан износ од 897.113,32 динара, са законском затезном каматом од 02.09.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћеног главног дуга на име трошкова у вези са решавањем стамбеног питања за период од 01.04.2011. године до 06.09.2017. године, укупан износ од 17.458,64 динара, са законском затезном каматом од 02.09.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 86.800,00 динара и да уколико исте не исплати у законском року, на износ од 82.302,00 динара, плати и законску затезну камату од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1113/2024 од 24.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 487/2022 од 08.02.2024. године у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке преиначена је одлука о трошковима поступка

садржана у ставу трећем изреке наведене пресуде, тако што је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију као посебну, због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23-други закон), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци, постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите побијаног усвајајућег дела тужбеног захтева је исплата накнаде штете због неисплаћених трошкова у вези са решавањем стамбеног питања у износу од 17.458,64 динара, о ком праву тужиоца је одлучено применом одредби члана 154. став 1. Закона о облигационим односима и члана 164. Закона о раду, јер тужена није у целости исплатила тужиоцу дуг у вези са решавањем стамбеног питања.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована правноснажна пресуда у примени материјалног права на утврђено чињенично стање, по оцени Врховног суда у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву у побијаном делу заснована на примени одговарајућих одредаба материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа, дозвољеност ревизије се оцењује на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 03.09.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева износи 17.458,64 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног усвајајућег дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене у том делу није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 4. ЗПП је прописано да, ревизија је недозвољена ако лице које је изјавило ревизију нема правни интерес за подношење ревизије.

Према томе, како је побијаном правноснажном пресудом одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 897.113,32 динара, то тужена у том делу нема правни интерес за подношење ревизије, због чега ревизија тужене у том делу није дозвољена применом одредбе члана 410. став 2. тачка 4. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић